

החוקים האבסורדיים נשארים בחוקים - מפני שהמחוקקים עצמם משוחררים מהם

מתחיל לחוקק

יותר: סימן ההשתייכות העיקרי למעמד העליון בישראל הוא אותהחסינות הבלתי-תינראה, הפוסט אותו מקיום החוק. זהו משאת הנפש. זהו פמלי המעמד. זהו הפרס העיקרי המועד נק לאיש ש"הגיע" שמיפם בפני דם החברתי-כלכלי-מדיני ושהצני טרף אל בחרייהעם, אנשיהסגולה.

אין זו תופעה המיוחדת לישראל, בעידן הנוכחי. בכל מקום ובכל תקופה, כאשר מסתב מישטר ישן, בו לטת תופעה זו של אצולה מנוונת. המאמינה בכל הכנות כי "המדינה - זה אנחנו".

אצולה כזאת שוב אינה רואה את עצמה כמי שהולכת בראש, מראה דוגמה אישית של התמסרות והקרבה עצמית בימי מלחמה ושלוש. היא נהנית מאווירת הרתפרקות וההפקרות. היא מאמינה כי המדינה שייכת לה, וכי "מגיע לה" לחיות ברמת-מחיה מופלגת, בנכות תכנוני תיה וזכויותיה הנשגבות.

אינו רוצה לעסוק כאן בצדדים הפיליים או המוסריים של מעשים כאלה. הייתי רוצה להפנות את תשומת-הלב לצד אחר לגמרי של העניין. הצד הפוליטי-חברתי.

איני רוצה להציג את הבעיה הפוליטית-חברתית של ישראל. הבעיה היא: כיצד להבטיח את המשטר הנוכחי, כיצד להבטיח את המשטר החדש, כיצד להבטיח את המשטר העתידי.

איני רוצה להציג את הבעיה הפוליטית-חברתית של ישראל. הבעיה היא: כיצד להבטיח את המשטר הנוכחי, כיצד להבטיח את המשטר החדש, כיצד להבטיח את המשטר העתידי.

איני רוצה להציג את הבעיה הפוליטית-חברתית של ישראל. הבעיה היא: כיצד להבטיח את המשטר הנוכחי, כיצד להבטיח את המשטר החדש, כיצד להבטיח את המשטר העתידי.

איני רוצה להציג את הבעיה הפוליטית-חברתית של ישראל. הבעיה היא: כיצד להבטיח את המשטר הנוכחי, כיצד להבטיח את המשטר החדש, כיצד להבטיח את המשטר העתידי.

איני רוצה להציג את הבעיה הפוליטית-חברתית של ישראל. הבעיה היא: כיצד להבטיח את המשטר הנוכחי, כיצד להבטיח את המשטר החדש, כיצד להבטיח את המשטר העתידי.

איני רוצה להציג את הבעיה הפוליטית-חברתית של ישראל. הבעיה היא: כיצד להבטיח את המשטר הנוכחי, כיצד להבטיח את המשטר החדש, כיצד להבטיח את המשטר העתידי.

העם היהודי ושגם אין לו בחו"ל קרוב או ידיד במצב כלכלי שמיר? הוא קונה דולארים שחורים.

הוא מבריה את הכסף. הוא מפר את החוק בצורה זו או אחרת. אין לו כל ברירה.

במדינות הקומוניסטיות נפוצה, בימי המסחר, הבדיחה הבאה: בתחנת-גבול פורץ מוכס לקרור-רכבת, מתייצב לפני נוסע ותובע בקול מאיים: "יש לך חמאה?"

הנוסע הנפחד מגמגם בבהלה: "לא! לא! לא!" המוכס מתכופף לעברו, קורץ בעינו

והחש באונו: "אתה רוצה לקנות חמאה?" מדינת-ישראל דומה כולה למוכס זה. וזאת אינה ברירה.

המדינה מאיימת על האזרח במקל-החובלים של החוק. היא אוסרת אותו במלחמת-העושה, אם הוא מנסה להבריח כמה דולארים. היא עורכת חיפוש בכליו ושולחת לכלא את המיסכן הנחטס בקלקלתו.

אבל היא גם קורצת לו בעיניה ומוכרת לו דולארים שחורים, מקופת המדינה, ברחוב ליליינבלום. היא מכריחה אותו להפר את החוק. היא מעודדת אותו להבריח דולארים. היא אומרת לו: סיכוייך להתפס קלושים, כדאי לך לנסות.

זוהי המציאות. הממשלה יודעת אותה. כל אזרח יודע אותה. והכל סובלים אותה.

יתכן שהתשובה לשאלה מהי רידה זו ממונה בחשבונות-ההבני קים של מישפחות רבין, אכן ושות'.

אינו היתה לאה רבין צריכה להסייף חק בביקוריה בחו"ל ב-450 דולארים. היא היתה מתלוננת על כך באוזני בעלה, ראש-הממשלה. יתכן שהיה משתדל לשנות את החוק. אילו היה אבא אבן צריך לוותר על שהותו במלון בלורף-אסטוריה, להסתפק בפנסיון ירוד בחור נידח בברוקלין - הוא היה מעורר את הבעיה בממשלה שהיה חבר בה, או בקרב צמרת מיפלגתי העבודה. אולם לאה רבין ואבא אבן לא היו מודעים לכעיה. היא לא הי

אם יש לאיש קרובים או ידידים בחו"ל, המוכנים לארח אותו ולתת לו דמי-כיס, נפתרה הבעיה. כל אדם באירופה ובאמריקה, שבא אליו קרוב או ידיד מיראש, יודע כי לפניו קבצן מארץ הקבצנים, שיש לשלם עבור ארוחותיו ולנסות את ערוותו.

אך מה ערשה ישראלית שאינו מקבל הקצבה מיוחדת, שאינו חי על חשבון

אם מומין האיש ידיד אחד או שניים לארוחת-ערב במיסעדה, על חשבוננו, ונע במשך היום במוניות, אין לו כל בעיה להגיע לאותו סכום של 100 דולר. על אחת כמה וכמה אם הוא קונה גם עניבה לעצמו ותיקיעור לאשתו.

אם אותו ישראל יוצא לחו"ל בליטויית אשתו ושני ילדיו, ומסתפק ברמת-מחיה נמוכה שם, הוא יוציא יותר ממאה דולאר ליום גם בארץ-תירות וזוהייהחסי, כמן ית.

בני בשנים האחרונות גאתה ה"אינפלציה בכל העולם. המחירים בכירות אירופה ואמריקה השתנו לדא חכר.

במסע קבוצתי מאורגן אפשר עדיין לבנות כמה ימים בחו"ל במחירים נמוכים יחסית אך לאדם היוצא לחו"ל כדי לסדר ענייניו כלשהם, אין אפשרות כזאת. כך נוצר מצב מוזר: רכבות ישראלים יוצאים מדי שנה ל"חו"ל, כשיש בכיסם הקצבה המסיפיקה לרכישה ימים וחצי. הם חוזרים אחר שבועיים, חודש, חודש וחצי ומוזרדותיהם מלאות מתנות ורכישות.

מכל פלאי ישראל, זהו הפלא הישראלי הגדול ביותר.

אינו מסתדר ישראלי כזה בחו"ל? אם הוא שליח-ציבור - פרוטקציונר מיפלגתי ששובץ בתפקיד כלשהו בממשלה, בסוכנות, בהסתדרות, במיפלגה - אין בעיות. עם ישראל משלם.

אכן, ניתן לומר כי אחד מתפי קידיו העיקריים של עמישראל כי תקופה זו הוא דממן את נסיעתו תיהם לחו"ל של דקה נודדת זו של מפליג ציבוריים.

אם יש לאיש קרובים או ידידים בחו"ל, המוכנים לארח אותו ולתת לו דמי-כיס, נפתרה הבעיה. כל אדם באירופה ובאמריקה, שבא אליו קרוב או ידיד מיראש, יודע כי לפניו קבצן מארץ הקבצנים, שיש לשלם עבור ארוחותיו ולנסות את ערוותו.

אך מה ערשה ישראלית שאינו מקבל הקצבה מיוחדת, שאינו חי על חשבון

אם מומין האיש ידיד אחד או שניים לארוחת-ערב במיסעדה, על חשבוננו, ונע במשך היום במוניות, אין לו כל בעיה להגיע לאותו סכום של 100 דולר. על אחת כמה וכמה אם הוא קונה גם עניבה לעצמו ותיקיעור לאשתו.

אם אותו ישראל יוצא לחו"ל בליטויית אשתו ושני ילדיו, ומסתפק ברמת-מחיה נמוכה שם, הוא יוציא יותר ממאה דולאר ליום גם בארץ-תירות וזוהייהחסי, כמן ית.

בני בשנים האחרונות גאתה ה"אינפלציה בכל העולם. המחירים בכירות אירופה ואמריקה השתנו לדא חכר.